

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] orando debeamus temporalia petere? 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Ad secundum dicendum, quòd cum orando petimus aliqua, quæ pertinent ad nostram salutem, conformamus voluntatem nostram voluntati Dei: de qua dicitur 1. ad Timoth. 2. quòd vult omnes homines saluos fieri.

Ad tertium dicendum, quòd sic ad bona Deus nos inuitat, quòd ad ea non passibus corporis, sed pijs desiderijs, & deuotis orationibus accedamus.

ARTIC. VI.

Verum homo debeat temporalia petere à Deo, orando?

AD sextum sic proceditur. Videtur, quòd homo non debeat temporalia petere à Deo, orando. Quæ enim orando petimus, quarimus. Sed temporalia non debemus querere. Dicitur enim Matth. 6. Primum querite regnum Dei, & iustitiã eius. & hæc omnia adjicientur vobis, scilicet temporalia: quæ nõ querenda dicit, sed adjicienda quæ sitis. Ergo temporalia non sunt in oratione à Deo petenda.

443
4 d 15. q.
94. ar. 3.
9. 2.

¶ 2 Præterea, Nullus petit nisi ea de quibus est sollicitus. Sed de temporalibus sollicitudinem habere non debemus: secundum quod dicitur Matth. 6. Nolite solliciti esse animæ vestræ quid manducetis. Ergo temporalia petere non debemus orando.

¶ 3 Præterea, Per orationem nostram mens debet eleuari in Deum. Sed petendo temporalia descendit ad ea quæ infra se sunt: contra id quod Apostolus dicebat 2. ad Cor. 4. Non contemplantibus nobis quæ videntur, sed quæ non videntur. Quæ enim videntur, temporalia sunt: quæ autem non videntur, æterna. Ergo non debet homo temporalia in oratione à Deo petere.

¶ 4 Præterea, Homo non debet petere à Deo, nisi bona & vtilia. Sed quandoque temporalia habita sunt nociua, non solû spiritualiter, sed etiam temporaliter. Ergo non sunt in oratione à Deo petenda.

SED contra est, quòd dicitur Prouerb. 30. Tribue tantum victui meo necessaria.

RESPONDEO dicendum, quod sicut Augustinus dicit
epi. 121. c. 1. to. 2 ad Probam, de orando Deum, Hoc licet orare, quod
 licet desiderare. Temporalia autem licet desiderare:
 non quidem principaliter, ut in eis finem constituamus,
 sed sicut quædam adminicula, quibus adiuvamur
 ad tendendum in beatitudinem, in quantum scilicet
 per ea vita corporalis sustentatur; & in quantum
 nobis organice deseruiunt ad actus virtutum: ut etiam
 Philosophus dicit in 1. Ethic. Et ideo pro temporalibus
 licet orare. Et hoc est quod Augustinus dicit ad Probam,
 quod sufficientiam vite non indecenter vult quis
 quis eam vult, & non amplius: quæ quidem non appetitur
 propter seipsam, sed propter salutem corporis, &
 congruentem habitum personæ hominis, ut non sit
 inconueniens eis cum quibus viuendum est. Ista
 ergo cum habentur, ut teneantur; cum non habentur,
 ut habeantur, orandum est.

Ad primum ergo dicendum, quod temporalia non
 sunt querenda principaliter, sed secundario, Vnde
 Augustinus dicit in lib. de serm. Domini in monte, Cum
 dixit illud, Primum querendum est, scilicet regnum
 Dei: significauit quia hoc, scilicet temporale bonum;
 posterius querendum est, non tempore, sed dignitate:
 illud tamquam bonum nostrum, hoc tamquam
 necessarium nostrum.

Ad secundum dicendum, quod non qualibet sollicitudo
 rerum temporalium est prohibita, sed superflua
 & inordinata: ut supra habitum est.

Ad tertium dicendum, quod quando mens nostra
 intendit temporalibus rebus, ut in eis quiescat, remanet
 in eis depressa. Sed quando intendit eis in ordine
 ad beatitudinem consequendam, non ab eis deprimitur,
 sed magis eleuatur sursum.

Ad quartum dicendum, quod ex quo non petimus
 temporalia tanquam principaliter quæsitæ, sed in ordine
 ad aliud: eo tenore a Deo petimus ipsa, ut nobis
 concedantur secundum quod expediunt ad salutem.